

Arrest

nr. 138 306 van 12 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X alias X
 2. X alias X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X alias X en X alias X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 10 februari 2015 hebben ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 februari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2015 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met de eerste bestreden beslissing wordt in hoofde van eerste verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen met vasthouding met het oog op verwijdering, op grond van de volgende motivering:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer:

[...]

nationaliteit: Armenië

In voorkomend geval, ALIAS: [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

[...]

☐ 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

[...]

Artikel 74/14:

[...]

☐ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

☐ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

[...]

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal

PV nr GE.12.LA.008272/2015 van de politie Gent

Betrokkene is gekend onder verschillende aliassen

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten met inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 25/10/2012.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor winkeldiefstal, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Gezien de persoonlijkheid van betrokkene en de toestand van zijn dossier, (inreisverbod van 8 jaar)

- zijn er sterke vermoedens dat hij zich aan de justitie zal onttrekken

- men dient dus te besluiten dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen.

Hieruit blijkt dat een opsluiting ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken zich opdringt. ”

1.2. Met de tweede bestreden beslissing wordt in hoofde van tweede verzoekster een gelijkaardige beslissing genomen, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan mevrouw:

[...]

nationaliteit: Armenië

In voorkomend geval, ALIAS: [...].

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

☐ 3° wanneer zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

[...]

☐ 12° indien zij voorwerp is van een inreisverbod.

[...]

Artikel 74/14:

[...]

□ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde
[...]

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal

PV nr GE.12.LA.008272/2015 van de politie Gent

Betrokkene is gekend onder verschillende aliassen

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten met inreisverbod van 8 jaar dat haar betekend werd op 25/10/2012 (op naam van C.Z. ovnr ...)

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor winkeldiefstal, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden en/of van de Spaanse overheden in het kader van een terugnameakkoord.

Gezien de persoonlijkheid van betrokkene en de toestand van haar dossier 4.878128 onder de naam Chanlalov Zara met een inreisverbod voor 8 jaar,

- zijn er sterke vermoedens dat zij zich aan de justitie zal onttrekken

- men dient dus te besluiten dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen.

Hieruit blijkt dat een opsluiting ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken zich opdringt."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissingen tot vrijheidsberoving, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering op dat vlak alvast onontvankelijk is.

2.2.1. De verwerende partij werpt op dat de vordering ook voor het overige niet ontvankelijk is nu het aan verzoekers verboden is om zich op het grondgebied van het Rijk te bevinden. Zij licht de exceptie toe als volgt:

“Zoals uit het administratief dossier blijkt, maken verzoekers het voorwerp uit van een inreisverbod van 8 jaar, beslissing die op 25 oktober 2012 werd genomen en diezelfde dag ter kennis werd gebracht. Verzoekers werden diezelfde dag bevolen om het grondgebied onmiddellijk te verlaten.

Daarom is het hem minstens tot 25 oktober 2020 verboden om zich op het Schengengrondgebied te bevinden, ten gevolge van artikel 7, eerste lid, 12° en artikel 74/12, derde lid en de §§ 2 en 4 van de Vreemdelingenwet/

Uit het administratief dossier blijkt tevens dat verzoekers tegen die bijlage 13septies geen annualtieberoep bij de Raad heeft ingediend, zodat het inreisverbod van 8 jaar thans definitief is.”

2.2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partijen gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij een nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan de verzoekende partijen bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aan verzoekers werd op 25 oktober 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten, gepaard gaand met een inreisverbod van acht jaar, betekend. Uit de eigen databank van de Raad blijkt niet dat zij een beroep hebben ingediend tegen deze beslissing, zodat deze beslissing derhalve definitief is geworden. Dit wordt door de verzoekende partijen niet betwist.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)”*.

2.2.3. Ter terechtzitting bevestigd over het wettig belang bij hun vordering wordt betoogd dat verzoekster een verblijfsrecht heeft in Spanje tot 1 augustus 2015, zodat het inreisverbod op grond van de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn geen uitwerking kan hebben. Verzoeker heeft, zo wordt gesteld, een “asielprocedure” lopende in Frankrijk. Ter terechtzitting legt de raadsman van de verzoekende partijen een document neer waaruit zou moeten blijken dat het gaat om een procedure om medische redenen.

Wat verzoekster betreft moet worden vastgesteld dat het dossier inderdaad een document bevat waaruit een verblijfsrecht kan worden afgeleid in Spanje tot 1 augustus 2015. Zoals reeds gesteld, werd op 25 oktober 2012 een inreisverbod uitgevaardigd, dat inmiddels definitief is geworden. De beschouwingen die ter terechtzitting worden gewijd aan de wettigheid en rechtsgeldigheid van het inreisverbod op zich zijn dan ook niet dienstig, nu dit verbod niet het voorwerp uitmaakt van de onderhavige vordering.

In de mate dat verzoekster stelt dat het inreisverbod geen uitwerking kan hebben ingevolge haar verblijfsrecht in Spanje zodat het thans niet tegen haar kan worden gebruikt, moet erop worden gewezen dat uit de voorliggende gegevens geenszins kan worden opgemaakt of dit verblijfsrecht nog bestaat; het document werd immers afgegeven in 2011, vooraleer het inreisverbod werd uitgevaardigd. Aangezien het door de Belgische overheden uitgevaardigde inreisverbod op grond van de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn lijkt te gelden voor het grondgebied van alle lidstaten, en bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet in de huidige stand van het geding worden aangenomen dat verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat zij na de tussenkomst van het meer vermelde inreisverbod nog een verblijfsrecht heeft in Spanje.

Wat verzoeker betreft, stelt de Raad vast dat bij het verzoekschrift 3 attesten worden gevoegd in verband met zijn medische situatie. Ter terechtzitting wordt nog een vierde stuk neergelegd. Verzoeker verwijst ook naar zijn in Frankrijk toegekende parkeerkaart voor personen met een handicap.

In de mate dat verzoeker op grond deze stukken aannemelijk wil doen maken dat hij zich in Frankrijk in een procedure om medische redenen bevindt, moet erop worden gewezen dat dit hieruit niet kan worden afgeleid. Weliswaar kan worden aangenomen dat hij een aantal medische consultaties had en nog zal hebben, maar dan ook niet meer dan dat. In het ter terechtzitting neergelegde document van 3 september 2014 wordt door een arts uit Lille gesteld dat verzoeker *“doit présenter un dossier de demande d’asile pur raison médicale”*, maar hieruit kan niet worden afgeleid of de aanvraag daadwerkelijk werd ingediend, of ze desgevallend al tot een beslissing heeft geleid zodat de procedure al dan niet werd afgesloten en welke gevolgen dit voor verzoeker heeft op verblijfsrechtelijk vlak in Frankrijk. Bij gebrek aan enig sluitend bewijs hieromtrent kan dan ook niet worden aangenomen dat

verzoeker een al dan niet tijdelijk verblijfsrecht heeft aldaar. Het voorleggen van een kopie van een parkeerkaart voor personen met een handicap brengt daartoe evenmin soelaas.

Samenvattend moet dan ook worden geoordeeld dat beide verzoekers er niet in slagen om aannemelijk te maken dat de definitieve inreisverboden “geen uitwerking” zouden hebben ingevolge een vermeend bestaand verblijfsrecht. Overigens valt niet in te zien, indien zij actueel over een verblijfstitel zouden beschikken, waarom zij daarvan dan geen sluitend bewijs van kunnen voorbrengen.

Gelet op hetgeen voorafgaat dient te worden vastgesteld dat zij beiden in beginsel het wettelijk vereiste belang ontberen bij de huidige vordering. De verwerende partij mag, ingeval van een eventuele vernietiging van de beslissing, immers niets anders dan opnieuw – na te hebben vastgesteld dat verzoekers nog steeds in het Rijk verblijven en onder een definitief inreisverbod, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, staan – vast te stellen dat het hen voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven en een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren op grond van artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekers een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren moet in eerste instantie worden gesteld dat zij de daartoe relevante elementen kunnen invoeren om een opheffing of opschorting van de inreisverboden – overeenkomstig de daartoe in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet voorziene procedure – te bekomen. Overigens, en volstrekt ten overvloede, moet nog worden vastgesteld dat verzoekster zich beroept op een verblijfsrecht in Spanje en verzoeker op een verblijf - al dan niet in het kader van een hangende procedure - in Frankrijk, zodat in de huidige stand van het geding verre van kan worden aangenomen dat beiden een beschermenswaardig gezinsleven leiden in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De exceptie is in de besproken mate gegrond. De voorgaande vaststellingen mogen er echter niet toe leiden dat een verwijdering van de betrokkene in strijd zou zijn met het beginsel van non-refoulement, zoals dat ook in artikel 9 van de Terugkeerrichtlijn wordt gesteld. Derhalve wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid enkel onderzocht in zoverre erin een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van het enige op ontvankelijke wijze aangevoerde middel

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.2.2.1. De verzoekende partijen voeren zoals reeds gezegd, als enig ontvankelijk middel, de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Zij betogen dat verzoeker ziek is en in Armenië nooit een normaal leven kan leiden. Zij wijzen op het feit dat er aldaar een probleem is met de toegang tot de geneeskundige zorgen en naar het feit dat de dokters alleen maar helpen wanneer ze steekpenningen ontvangen. Zij duiden ook op het reisadvies op de website van de FOD Buitenlandse Zaken waarin wordt gesteld dat het niveau van geneeskundige zorgen en infrastructuur niet overeenstemt met het kwaliteitsniveau in België zodat reizigers wordt aangeraden zich te laten repatriëren voor ieder enigszins ernstig medisch probleem. Bij het verzoekschrift voegen zij nog een bundel "Documentatie geneeskundige zorgen in Armenië", overigens zonder dat daarbij verder enige duiding wordt gegeven.

3.2.2.2. In eerste instantie moet worden vastgesteld dat verzoekers in hun verzoekschrift zeer karig zijn met informatie aangaande de aandoening die mijnheer treft. Er wordt verwezen naar het feit dat hij een parkeerkaart heeft voor gehandicapten en dat hij minder mobiel is. Uit de doktersattesten kan daarbij nog worden afgeleid dat er een vermoeden is van prostaatkanker en wordt gevolgd door een neuroloog.

De Raad stelt vast dat ondanks deze gegevens, verzoeker het toch opportuun heeft geacht zich vanuit Frankrijk, waar hij medisch zou worden gevolgd, te begeven naar België. Door zijn eigen handelen geeft hij te kennen dat zijn situatie dan ook niet levensbedreigend kan worden genoemd. De vraag die moet worden beantwoord is of hij, bij een verwijdering naar zijn land van herkomst, in een situatie zal terechtkomen van onmenselijke of vernederende behandeling.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Verder stelde het Hof ook dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land waarheen de vreemdeling zich dient te begeven en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn. Wie zich aldus wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

Waar verzoekers dus verwijzen naar het niveau van de medische zorgen in hun land van herkomst, blijkt dat, gelet op de aangehaalde rechtspraak van het EHRM en de principes die het EHRM hanteert in gelijkaardige zaken, uit artikel 3 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat geen terugkeerbesluit zou mogen worden genomen omwille van het feit dat uit algemene rapporten zou blijken dat de gezondheidszorg in het land van herkomst op een lager niveau staat. In die optiek volstaat het geenszins te verwijzen naar de inhoud van het reisadvies of naar de rapporten die door verzoekers worden bijgebracht in zoverre die in het algemeen de kwaliteit van de medische zorgen aan de kaak stellen. Ook een zeer algemene verwijzing naar het feit dat de verzoekende partijen mogelijks deels zelf zouden moeten instaan voor de (officieuze) kosten van een behandeling maakt niet aannemelijk dat verzoeker in een onmenselijke of vernederende situatie zou terechtkomen. Verzoekers brengen geen enkel concreet op zichzelf betrokken element aan om daar anders over te doen denken.

3.2.2.3. Een schending van artikel 3 van het EVRM is prima facie aangetoond.

3.2.3. Aangezien het enige middel dat op ontvankelijke wijze kan worden aangevoerd in het kader van onderhavige vordering (cfr. supra) als niet ernstig moet worden afgedaan, kan de Raad volstaan met deze vaststelling om de vordering af te wijzen. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou kunnen worden bevolen is immers niet voldaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS